



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Dies Secundus. De habitu & primâ Tonsurâ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

DIES SECUNDUS.

De Habitu, & primâ Tonsurâ.

MEDITATIO SECUNDA:

NE Ecclesia in determinatione habitus
Ecclesiastici ignorâsse videretur pa-
radoxum illud: (*Habitus non facit
Monachum*) studiosè in suo Tridentino
tracavit, factique rationem annexuit, di-
cens: *Quia verò, & si habitus non facit Mona-
chum, oportet tamen vestes proprio congruentes
ordini semper deferre, ut per decentiam habi-
tus extrinseci morum intrinsecorum honestatem
ostendat.* Ubi vides, causam determinatio-
nis non esse aliam, quàm ut vel ipsomet ha-
bitus intuitu singulis pateret, quibus quali-
tibus, quanta internorum & externorum
compositione, quâ modestiâ & gravitate
ornatus esse debeat, qui hoc habitu est in-
dignus, quia verò pientissima Mater nostra
robè novit, Clericos nunquam eò deventu-
ros, ut tantæ suæ obligationi satisfaciant, nisi
purificationis & patientiæ fræno sensuali-
tates suas coercuerint, colorem nigrum eis
descripsit, proprium mœstitiæ ac pœniten-
tiæ Symbolum, maternè per hoc singulis in-
dicans, quod Christus Dominus sequacibus
suis

DIES

Matth. suis inculcavit: *si quis vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me; quod tam est necessarium, ut, attestante eodemmet divino Magistro, impossibile sit, quempiam salvari posse, qui se ipsum non abnegaverit & serio de commissa pœnituerit: si pœnitentiam non egeritis, omnes simul peribitis.*

Luc. 13. 5. *omnes simul peribitis.*

PUNCTUM PRIMUM.

Cum Persona Ecclesiastica vi sui habitus obligetur, ut pœnitentiæ & mortificationi invigilet, considera, duo esse pœnitentiæ genera: unum externum, quod consistit in externis mortificationibus, ut patagrandis cilicij, faciendis disciplinis, jejunijs &c: alterum internum, supprimendo motus internos, refranando passiones &c. in quibus vera pœnitentia consistit, & ad quam potissimum nos invitat S. Joannes Baptistista dicens: *facite fructus dignos pœnitentiæ.* Quid enim proderit, carnem afflixisse, si interim passionibus serviatur? Nunquam sanè hominis mortificati nomen sibi vendicabit, qui solis exterioribus intentus, de interioribus nihil aut parùm est sollicitus. Digni autem & veri pœnitentiæ fructus ac signa internæ mortificationis sunt. I. Magnum odium erga peccatum mortale, horror & aver-

Luc. 3. 5.

aversio ab offensâ Dei; Promptitudo ad tolerandum potius omne malum, quàm Deum vel minimè offendere velle. II. Fuga omnis illius, quod potest esse occasio offensæ divinæ; unde relinquendæ erunt omnes vanitates & illecebræ, quibus sensus commoveri possunt. III. Profundissima humilitas, in qua pœnitens peccator continuò se exercent. IV. Continuus quidam dolor de peccatis, quia sunt offensâ Dei, & resistunt amorì divino, ex cujus motivo dolor iste scaturire debet, cum juxta S. Augustinum *certam pœnitentiam non faciat, nisi odium peccati, & amor Dei*. V. Magnus zelus erga honorem Dei & ea omnia, quæ ipsum concernunt. VI. Ardens desiderium perfectè satisfaciendi divinæ Justitiæ.

Considera II. si hi sunt digni pœnitentiæ fructus, & tales actus mortificationis, quibus animam Ecclesiasticam convenit esse ornatam, & ad quos vi sui habitûs invitatur, necessariò sequi, eos debere esse continuos, cum & habitus continuò deferatur, ut adeò cuilibet tali animæ semper cum S. Paulo exclamandum: *Propter te mortificabor totâ die*. Rom. 8.

Considera III. Tametsi vera pœnitentia potissimùm in interiorum mortificatione consistat, exteriorum nihilominùs necessariò adjungendam esse, ne caro recalcitret, spiritumque

tumque supprimat. Quemadmodum enim non sufficit habere equum ad currendum velocissimum, nisi addatur & frænum, quo debitis loco & tempore inhibeatur; ita non sufficit magno fervore ad virtutes inardescere, nisi addatur frænum mortificationis, ciliciorum, flagellorum, jejuniorum &c. quibus rebellis caro ad cursum vitiorum semper expeditissima coërceatur, & ad viam justitiæ ac fidei Dei obsequium inflectatur. Quid non benedictissimum totius Ecclesiæ caput Christus Dominus ac Redemptor noster egit, ut se omnibus absolutissimum exemplar præberet? Sanctissimus erat corpore & animâ, nulli vitio subjectus; omnia ad normam spiritus temperata; nulla sensualitas, nulla passio, nullus, ne minimus quidem, motus vel a longè recalcitrare satagebat, & tamen totum vitæ suæ tempus consumpsit in jejunijs & alijs mortificationibus corporis: Jejunabat quadraginta diebus & totidem noctibus, fugiebat consortia hominum, frequenter in desertis latitans, circuibat Castella & Civitates, peragrabat incultissimas Oras, tantumque pro salutem nostrâ laborabat, ut prope viribus deficeret, & ne omninò succumberet, cogeretur ad requiem capeffendam. *Fatigatus ex itinere sedebat supra fontem, inquit S. Joannes. Quinimò adeò salutem nostram vigilabat, ut necessariam corporis refectio-*

Jo. 4. 6.

nem

tem negligeret; nec spatium manducandi haberet, eo solo cibo contentus, quem è divino Patris beneplacito scaturire dignosceret: *Meus cibus est, ut faciam voluntatem* *Jo. 4.* *qui misit me, ut perficiam opus ejus.* Ut taceam innumeras misérias, quas in infantiâ & tempore sacratissimæ Passionis sustinuit. Et hæc omnia, ut occurreret obligationi, ad quam per assumptam propter nos mortalitatis vestem inducebatur.

Considera hæc, O Anima, & altè cordi tuo imprime. Discute interiora tua, & vide, an etiam tu satisfacias ijs, ad quæ per habitum Clericalem obligaris.

AFFECTUS.

O Mi JESU! O candor lucis æterna, Pulchritudo tam nova quàm antiqua! O quam mutatus est in te color optimus? *Sap. 7.* *v. 26.*
Caro tua infirmata sunt à jejunio, & caro immutata est propter oleum misericordiæ infinitæ, qua nimium prodigus in miseros homines ferebaris. Egredere anima mea, & specula Dei majestatis. Vide, quàm vestis inconspicua (caro sanctissima) nullo unquam humanæ defectuositatis vinculo innata ab infami mortalium face fuerit despurata, discissa, ac tandem ignominioso Crucis *Pf. 109.* *v. 24.* *Sap. 1.c.*

cis velamine involuta. O dilecte mi, O
Eccles. absolutissima imago Bonitatis Dei! *Admira-*
43. v. batur oculus meus pulchritudinem Caerolis
20. tui, sed (*Ah! quis dabit capiti meo aquam,*
Jerem. *et oculis meis fontem lachrymarum, ut plorem*
9. 1. *die ac nocte interfectum te ab ingratisimo*
populo tuo?) super imbrem pretiosissimo
Sanguinis tui expavescit cor meum. Unde,
 obsecro, tam admiranda rerum facies in
 splendore vultus tui? O Pater aeternus!
Gen. 37. *de, an hæc sit tunica filij tui, annon?* Tunica
v. 32. filij tui est, sed fera pessima devoravit eam,
 peccata nostra assumptam hanc mortalitatis
 tunicam adeò devastârunt, distorserunt, ex-
 carnificârunt.

Quid ad hæc O Anima mea? Christus
 innocentissimus & immaculatus agnus con-
 culcari, dilacerari, occidi voluit, quia id ur-
 gebat assumpta humanitatis vestis & tu aulicam
 tam effronti refugies pati, tribulari, affigi!
 Nonne & tu per habitum clericalem induisti
 tunicam mortificationis, abjectionis & mo-
 destiæ? Quid ergò tecum erit in die Judicii,
 quando apparebis plena luxu & vanitatibus,
 totaque delitijs & voluptatibus terrenis im-
 mersa? Ah durum, imò durissimum judi-
 cium tibi erit! Non reflectet severus iudex
 justissimæ suæ æquitatis oculos in habitum
 exteriorem, non sufficiet exteriùs apparatus
 Ecclesiasticum, sed acutè perquirentur habi-
 tus

tus interni mortificationis & veræ poenitentia. Revertere igitur, O Anima mea, inspicere monstratum tibi speculum, & fac secundum exemplar, fac, quod habitus tuus suadet & imperat. Plange, suspira, mortifica te, vive talis, qualis foris appares. Nihil tibi proderunt divitiæ, nihil voluptates, nihil, quidquid Mundus ablanditur. Esto pauper spiritu, sustine & abstine, quia hæc sunt certissima media ad æterna gaudia.

Fructus & proposita.

PRædicta clarè demonstrant, quàm perversè agant Ecclesiastici illi, qui solummodò recreationibus, voluptatibus, cumulandis divitijs, adimplendisque per omnia inclinationibus suis inhiant, cum hæc omnia directè assumpto statui repugnent, eversamque eant normam à Christo eis præfixam. Quos inter cum & tu sis detenta, Anima Deo dicata, nihilque magis abhorreas quàm affligi, tribulari & amore Jesu penuriam pati, habes, unde doleas faciasque efficacis propositum, perfectiùs te posthac divinæ vocationi submittendi, & quidquid miseriarum immiserit, humillimè amplectendi. Confunderis insuper, quòd adeò à Christo differas, cum tamen sis ejus ministra & specialis sectatrix. Unde seriò te resolves,

ves summoperè te mortificare, in cibo & potu, in somno & locutione, in omnibus denique sensibus tuis, summo semper studio adhibito, ne unquam ita sensualitati succumbas, ut potiùs bestia, quàm homo, & quidem Deo facer, appareas. Speciatim verò custodies oculos, nec aspicias quævis objecta & maxime illa, quæ non possunt nisi Deum offendere, aut excitare animum ad affectus mundanos, quibus meritò annumerabis spectacula, Comœdias & alia ludicra, quæ plerumque Sæcularibus ansam scandali præbent, si viderint Ecclesiasticum Mundo mortuum adeò terrenis inhærere. Recordare, O Ecclesiastice, vitam tuam esse vitam mortificationis, nec vivendum tibi ad leges carnis, sed spiritûs, quod S. Paulus seriò Corinthiis suis inculcavit: *In carne ambulantes, non secundum carnem militemus.*

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, Anima devota, habitu Ecclesiastico te indui, ut per eum præcipuis Ecclesiæ Heroibus annumereris, atque adeò, ut quemadmodum hi militibus suis bono exemplo præire, & ad fortiter dimicandum animare debent; ita & tu Christi bonus odor effici debeas, per quem populus Christianus ad virtuosam vitam allicetur.

tur. Addit insuper Ecclesia capillorum abscissionem, quam primam tonsuram appellat, quæ, tametsi non sit Ordo sacer, est tamen introductio & dispositio quædam ad Ordinem, efficitque, ut per eam Clericus & Minister Ecclesiæ constituatur.

Confidera in hac capillorum detonsione pulcherrima latere mysteria; Declarat enim

pram, nullâque figurâ adumbratam vitam, c. 6. *Eccl. Hier.*

inquit S. Dionysius Areopagita. Et S. Augustinus: *Caput radere, est cogitationes super-* De con-

fluas & terrenas à mente refecare. S. item *temptu*

Hieronymo hæc ratio capitis est *temporalium* Mundi.

omnium depositio. Ex quibus sequitur, Ecclesiasticos longissimè abesse debere à terrenis, nullumque aliud cordis & cogitationum objectum fovere, quàm quod est æternum & permanens. Unde, dum Episcopus in capillorum detonsione dicit: *Dominus pars*

hereditatis meæ &c. sanctè innuit, nihil

proprius de Mundo ampliùs quærendum sed solum Deum, qui unica & optima ejus portio est, quod idem & suscipiens cum Episcopo dicit in signum protestationis, quod unicum & ultimum affectuum suorum objectum futurus sit Dominus Deus.

Confidera, capillos diversis locis abscindendi. I. Retrò capitis, ubi est sedes memoria, ad instruendum, quod debeat se excutere & oblivisci omnis levitatis, omnesque

pueri-

pueriles actus adeò eliminare, ut ne recordari quidem ampliùs velit. II. In fronte, ad edocendum, quâ fiducia in Deum exardescere debeat in omnibus etiam ad vitam necessarijs, unde nimia sollicitudo & omnis anxietas, quæ à Deo avocatur, prorsùs abijcienda. III. propè auriculas, ad demonstrandum, qua alacritate inspirationibus divinis obaudiendum. IV. In vertice, ad informandum, semper in præsentia Dei ambulandum esse, omniaque subeunda cum hilaritate spiritûs, nullo alio habito respectu, nisi ad Dei gloriam & divinæ Majestatis beneplacitum. Velsi dicere malimus: Abscinduntur capilli in toto capite ad tollendas omnes cogitationes, quæ non sunt de Deo, expellendumque quidquid Mundum sapit; vel denique ad inflectendas omnes potentias ad æterna: Intellectum ad contemplationem celestium; memoriam ad assiduam Dei memoriam; voluntatem ad filialem amorem erga Deum, & uno verbo, ut cum Doctore Angelico loquar: *Ne mens Clericorum temporibus occupationibus à contemplatione divinorum retardetur.*

AFFECTUS.

Quando unquam memorabor obligationum mearum, & non inveniar minus

minus habens? O mi Deus, si hoc momento
 appenderes me in staterâ, & exigeres ratio-
 nem statûs mei, quid, nisi severissimum præ-
 ceptum, ut ligatis pedibus & manibus projicerer
 in tenebras exteriores, ubi erit fletus &
 stridor dentium? O miserum me! qui, amoto
 per clericalem tonsuram omni velamine
 terreno, aspicere tamen nolui, quàm sis bo-
 nus, quàm liberalis & benignus erga miseros
 peccatores! Nolui videre, quàm sit suave &
 leve jugum, quod nobis imponis. Ah
 quantis delitijs nunc supereffluerem! si cum
 capillis refecâsem omnes affectus terrenos,
 tibi que soli, qui es unica & optima portio
 mea, perfectissimè adhâsissem. Confundor
 nunc & erubesco, O mi Jesu! lubensque fa-
 teor, omni beneficio indignum me esse. In-
 dignus sum omni favore, quo tuos Ministros
 prosequeris; indignus, qui vel Clericus au-
 diar. Ne, obsecro, O Pater misericordiarum!
 irascatur furor tuus super me; incidi
 quidem in manus tuas, provocavi iram tuam,
 armavi gravissimam dexteram tuam in me,
 sed O inexhauste misericordiarum Pelage!
 O Bonitas immensa, cujus miseratio-
 num non est numerus, respice me oculo pie-
 tatis tuæ, & ignosce veniam deprecanti ser-
 vulo tuo: Miserere, miserere, indulge, quæ
 ignoranter (Ah! ausim dicere, quæ scien-
 ter, perfidè, contumaciter) commisi; O
 Cc 4 utinam

utinam capillos istos refecâsem dudum, & tibi, O mi JESU! adhâsissem soli. Accelera-
rate omnes potentiaë meæ. Adjuro vos, & vel invitâs cogo, ut unanimiter astra mecum
conscendatis, mansionem vestram ibidem fixuræ. In cœlis, in cœlis sit impofterum ha-
bitatio vestra, ne hîc in terrâ nimium tumultuantès evigilare faciatis hucusque patienti-
tissimè dormientem dilectum meum. *Altare tibi exstruam, O mi JESU, non solidum, sed inane intrinsecus, ubi igne tui amoris in cinerem redigere poteris, quidquid tibi ob- stare, quidquid à te separare potest.*

Fructus & proposita.

Matth. **C**UM nemo possit duobus Dominis servire, 6.24. *quia unum odio habeat & alterum diligat; aut unum sustineat & alterum contemnat; perfacilè videbis, mi Ecclesiastice, quàm ordine præpostero te gesseris. Protestabaris quidem in primâ tonsurâ, Deum unicam tuam portionem fore, sed, Ah quoties cor tuum divisisti, nec vel umbram legitimo tuo Domino relinquens! Quid enim frequentiùs quàm terrena tractare? Quid acceptiùs quàm divitias corradere? Et quid ingratiùs quàm de Deo cogitare, divinis interesse mystèrijs, Deum interiori & exteriori cultu venerari? Vides in-*

stantis

stantis propositi evidens & urgens argumentum? Confundere igitur, confundere, & sapius in die obligationis tuæ recordare. facta cogitatum tuam in Domino, & si terreæ sollicitudines te à Deo avocare satagunt, ut divina perfunctoriè peragas, quò diutiùs mundanis invigilare possis, mox animosè & fervidè reponè: *Dominus portio mea, Dominus pars hereditatis mee*, ipse me nutriet. Nec dubita, quin hoc facto evidens auxilium Domini super te visurus sis: Sicut enim Deus unico momento annihilare potest totum id, quod, neglecto ejus servitio, curis transitorijs impendisti; ita eodem momento recompensare potest, quod per frequens & ardens ministerium te neglexisti, humanum & fallax iudicium docet. Hoc igitur primum tuum studium esto, ut priùs studiofissimè reddas Deo, quæ sunt Dei, tum enimverò ad ea quoque attendas, quæ sunt Mundi, & quæ ad tuam sustentationem fuerint necessaria. Non vult Deus, ut semper fores & in templo commoreris, reculasque mundanas omninò negligas, dum ad eas vocationis tuæ obligaris, sed vult, ut suum cuique tribuas, talemque in tractandis sæcularibus te geras, ut etiam in ijs eum laudes & glorifices, quod fiet, si, necessitate cogente, non cupiditate trahente, ijs insistas, ultimum tuum terminum in Deum figendo. Et

si fortè quidpiam tibi defuerit, resignate in
divinam dispositionem, esto contentus, &
cura, ne Deum amittas, sed semper inviola-
bilitè in tuo corde custodias; quo obtento
omnia possidebis, quidquid Mundus auferat,
quidquid molestiæ inferat. Dominus sit
portio tua, Dominus pars hæreditatis tuæ.
Clama frequenter cum Psalte regio: *Unum*
petij à Domino, hoc requiram, ut inhabitem
in domo Domini omnibus diebus vitæ meæ: ne
videam voluptatem Domini, & visitem tem-
plum ejus.

Ps. 26.

45.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera, Anima Deo dicata, Tonsu-
ram clericalem fieri in formam coro-
næ propter plurima motiva. Pri-
mò, quia anima eo ipso momento, quo eam
accipit, Regina efficitur, cum juxta tritum
illud: *servire Deo regnare sit*; et: *Dignitas*
servum esse potentis. Unde omnis, qui divi-
no servitio se mancipat, incipit participare
de Majestate & regali Sacerdotio Filij Dei
propter potestatem & auctoritatem, quæ ei
conceditur in populum fidelem. II. Ut per
eam representetur figura illius, quæ in æter-
nâ gloriâ te exspectat, atque exinde excites
ad continuos in virtutib⁹ progressus. Quæ
admodum enim corona gloriæ obtineri ac-
quit,

nit, nisi mediantibus virtutibus & Sanctita-
ritate, ita & hæc dignè deferri non potest,
nisi de die in diem proficiatur. III. Ut in
memoriam reducatur spinea corona bene-
dicti Redemptoris, per quam ad eò ei assimi-
aris, ut honorificum reputare, atque ad eò
cum gaudio accipere debeas, quidquid igno-
minie & despectus in caput tuum cudatur.
Nec obstat, quòd spinea corona desierit
Christo in contemptum, tua verò tibi sit in
honorem, hoc enim non deobligat te, sed
potius obstringit & urget, ut patientissimè te
submittas spinis persecutionum, quotiescun-
que & quodocunque Deo placuerit. Po-
tes etiam per spineam hanc coronam cogi-
tare, te familiarissimè invitari & compelli
ad perpetuam dominicæ Passionis memo-
riam, cum enim hanc semper deferas, con-
gruum quoque erit, ut illius, quod repræsen-
tat, nunquam obliviscaris. IV. Ut confir-
metur, Sacerdotium Christi esse vere Sacer-
dotium Regale, cum corona non conceda-
tur nisi Regibus, attestante S. Isidoro: *Ut
significetur regale esse Christi Sacerdotium,
cujus gubernatores tali coronâ redimitos esse
oporteat.* V. Potes tibi hanc coronam ima-
ginari tanquam canalem, per quem divina
gratia influat, cum autem hujus recipiendæ
incapax sit, totusque fluxus retardetur, si cor
non fuerit vacuum & mundum ab omni su-
perfluo,

perfluo, vano & sæculari affectu, ideo necessarium erit, ut ad mentem S. Isidori semper sit expeditus & apertus ad obaudiendum divinis inspirationibus.

Considera ulterius, post hanc tonsuram superindui ab Episcopo vestem albam, quæ cotta appellatur, dicente: *Induat te Dominus novum hominem*; & benè rogatur Deus, ut efficiaris novus homo, cum enim albam hanc vestem meritò possis indigitare vestem nuptialem, quam Dominus tam severè exegit à misero illo, qui sine eâ ausus est intrare, & venire ad nuptias; quidni formidandum, ne & hoc exprobetur omnibus, qui sacri Altaris mensæ interesse cupiunt absque eo, ut vitiorum sordes abluant & permutent niveo virtutum candore? Candidus ergò esse debes, mi Ecclesiastice, & purus ab omni labe, purus in incessu, purus in sermone, purus in omnibus motibus tuis. O quàm displicet Deo videre Ecclesiasticum immundum! tanta sanè creatur nausea divinæ Majestati, ut mox auribus tam impuri hominis insonare jubeat severum illud: *Quomodo huc intrasti, non habens vestem nuptialem?* & utinam cohibeat, quod sequitur: *mittite eum ligatis manibus & pedibus in tenebras exteriores, ubi infernalibus spectris, cedat in meritissimam prædam.*

AFFECTUS.

Quid audio de te, O Anima mea! Ah video subiratam Judicem meum! Adest in foribus peccatum, & provocat indignationem ejus. Ergò O Domine mi, ejicies gladium de vaginâ tuâ, & vibrabit in me? An vis, ut exacuetur gladius tuus, & vadat ad dextram vel sinistram, quocunque faciei ejus erit appetitus? Ah miseriam me! O Superi! Quàm luctuosa hæc erunt facies? Audio insuper tonantem in caelo: *Tu autem prophane, impie, aufer cingulum, tolle coronam*, hæc enim est, quæ humiliter sublevavit & sublimem humiliavit. Sed, gratum nuntium! Loquere Domine, loquere, quia audit servus tuus. Quid enim dignius, quàm hîc urere, hîc secare, ut æternum parcas? Quid affectuosius, quàm hæc vitâ abluere animos imbre calamitatis, ut mundæ ante tribunal tuum appareant? Feri igitur, trucida, afflige, exacuet micro divinæ Justitiæ, vertat se quocunque voluerit: paratum cor meum Deus, paratum cor meum. Melius est incidere in manus tuas, quàm in infernalis inimici, cui ipsum per negligentias & peccata perdidit, illi me consignavi. Erubesco denuò & condor, nec audeo attollere oculos meos, quia peccatum meum contra me est semper.

Coronâ-

Coronatus sum coronâ clericali, ut eâ cinctus frequentissimè introirem in Sanctuarium vitæ, mortis & resurrectionis dulcissimi Redemptoris mei. Et ecce (O perfidum & ingratum!) ingressus sum speluncam latronum, & habitavi inter gentes, quæ te non noverunt Deum meum, quæ tibi insultant, & quas summoperè detestaris. Cecidi eheu, defilii, & in præceps me ipsum deturbavi è summo honoris culmine, in quod me collocaveras. Idcirco timor & tremor venerunt super me, & nimium quantum vereor, ne in fine vitæ priver coronam gloriæ.

Ah! quò me vertam, ad quem fugiam, ubi inveniam sublevantem me? Desperem? peream tot gratijs præventa? Teneam coronam in capite meo, & tabescam in iniquitatibus? absit hoc à me. Gemam ad fratrem meum, exspectabo eum, qui salvum me fecit. Ipsemet tollam coronam superbie de capite meo, ponam ad pedes severissimi Judicis; Instabo clamans, ut pro suo libitu conterat & conculcet, atque hoc ipsum tantò confidentiùs, quantò inclinatiores novè inhumiliantes se. Utique, O mi Jesu, gemitus meus non erit absconditus à te; En O corculum animæ meæ! vide, O dulcissime dilecte mi, audi, O Jesule mi, plandam & dolorem meum, qui ad eò venerunt super me,

ne, ut non sim cessaturus plangere planctu
amaro omnibus diebus vitæ meæ. Suscipe
igitur, & respice me: *Servus tuus sum ego,*
solvum me fac, & ne memineris iniquitatum
mearum antiquarum.

Fructus & proposita.

Imaginare tibi, Anima Deo dicata, singu-
lis momentis urgeri te Prophetico illo
mandato: *Dic Regi, & Dominatrici; hu-*
miliamini, sedete, quoniam descendit de capite
vestro corona gloria vestra. Cùm enim con-
sulam te vides, & in irati Numinis manus in-
cidisse, opportunius remedium non habes
iterum in gratiam redeundi, quàm humilita-
tem. Et si fortè caro tua recalcitrare nite-
retur, tibi que vel tacitè obgannire, cur adeò
humiliationibus te dedas, sæcularesque va-
nitates abhorreas, mox subinferto: *Propter*
multitudinem iniquitatis meæ revelata sunt ve-
recundiora mea: Ille, qui dicitur Christus, fecit
lucrum ex sputo, & linivit oculos meos, aperuit
intellectum meum, & clarè proposuit abo-
minationes, quas minimi etiam defectus
creant divinæ Majestati, ob hoc tactus in-
trifsecus modò video, horroreque impen-
dentis supplicij concussus nolo ulterius in-
te armare omnipotentem dexteram, sed vi-
ta purâ & immaculatâ avertam indignatio-
nem

Jerem.
13. 18.

nem ejus à me. Hæc & similia viriliter opponere omnibus insurgentibus motibus ac sensualitatibus tuis, O Anima, his contunde & disarmas eas. Cave solertissimè, ne unquam ingressum concedas, sed cum primis ingruerint, mox ad coronam tuam oculos reflecte, & recordare spinæ Christi coronæ, constanterque patientiâ statue te genuinam Christi famulam demonstrare. Contemne terrestrem coronam, intellige caducos honores, ut tandem immarcescibili & æternâ coronari merearis. Stude puritati vitæ, eleva mentem ad cœlestia, & vide ibi Choros Angelicos Domino suo in summâ puritate famulantes. Conare eos imitari, & crede, coram Deo non debere stare aut apparere, nisi veste nuptiali, id est, immaculatâ, indulos. Exue seriò veterem hominem, & cum veste albâ indue novum, fervidum & candidum; vive vitam Angelicam, ut cum Cœlestibus Spiritibus Domino tuo dignè merearis assistere tum in hac, tum in alterâ vitâ.

